

Bilag 20.

DE SAMVIRKENDE DANSKE LANDBOFORENINGER LANDBRUGSRÅDET DE SAMVIRKENDE DANSKE HUSMANDSFORENINGER

København, den 16. juni 1965.

Det foreliggende lovforslag tjener — ifølge finansministerens udtalelse ved forelæggelsen — blandt andet det formål at flytte beskatningen over fra indkomst på forbrug. Landbruget må nære betænkeligheder ved forslaget, der pålægger erhvervslivet en forholdsmæssig stor administrationsbyrde som skatteopkrævere for staten. Denne byrde består først og fremmest i det regnskabsarbejde, som de erhvervsdrivende må påtage sig, et arbejde, som for øvrigt vil være forholdsvis størst inden for landbruget. Det samlede provenu af merværdiafgiften skønnes på et år at andrage 4.680 mill. kr., hvoraf landbruget tegner sig for ca. 500 mill. kr. eller godt 10 pct. Men landbruget omfatter ca. halvdelen af det antal erhvervsdrivende, der skal registreres under en merværdiafgift, hvorfor der i denne erhvervsgræn vil blive tale om småbeløb i forhold til det regnskabsarbejde, der skal udføres, og som er praktisk taget lige stort, hvad enten omsætningen opererer med store eller små beløb. Det vil være yderst vanskeligt på forhånd at vurdere, om dette regnskabsbesvær for den enkelte landmand vil stå i et rimeligt forhold til de fordele, merværdiafgiften som sådan byder ham. Det endelige omfang af besværet vil ikke kunne konstateres før den dag, han står midt i arbejdet, men vil naturligvis i første række afhænge af lovens udformning. Og her må landbruget straks vende sig imod forslagets § 20, der fastsætter

Afgiftsperiodens længde.

Denne fastsættes her til 3 måneder for alle virksomheder (bortset fra eksportvirksomheder) og følger således ikke den i de-

cember 1964 udarbejdede „Redegørelse vedrørende merværdiafgift“, i hvilken lovforslagets § 20 giver finansministeren bemyndigelse til at fastsætte kortere eller længere perioder for grupper af virksomheder. Der er her bl. a. henvist til landbruget, om hvilket det anføres, at det kan være hensigtsmæssigt at fastsætte lempeligere angivelsesregler med årlige opgørelser efterfulgt af ratevise indbetalinger.

Landboorganisationerne skal her meget stærkt understrege, at en absolut forudsætning for, at det praktiske regnskabsarbejde vil kunne gennemføres i landbruget, er, at der for dette erhverv fastsættes årlige opgørelser. Især vil dette være af betydning for de regnskabsførende. Det vil være absolut u hensigtsmæssigt for disse at føre et særskilt afgiftsregnskab, idet opgørelsen af et korrekt driftsregnskab forudsætter en særlig postering i dette regnskab af samtlige afgiftsbeløb, der jo ikke kommer det egentlige driftsresultat ved. De regnskabsførende må således have lejlighed til at indpasse afgiftsregnskabet i deres almindelige regnskab, og af praktiske hensyn må det gøres på den måde, at afgiftsåret falder sammen med den enkelte landmands regnskabsår. Men også for de ikke-regnskabsførende vil det være nødvendigt at fastsætte årlige opgørelser. Ganske vist vil der for disse blive tale om et forholdsvis simpelt regnskab, men praktisk taget ingen landmænd fører selv deres regnskab, og det må forudses, at selv disse enkle regnskaber i meget vid udstrækning må varetages af landbrugets regnskabskonsulenter. Og disse har simpelt hen ikke kapacitet til at foretage de ca. 700.000 årlige opgørelser, der vil blive en følge af 3